

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.324 van 11 maart 2009
in de zaak 35.722 II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: Gentsestraat 94/4
8350 Harelbeke

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.
2. de stad Harelbeke, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 2 december 2008 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter) en van het bevel van 2 december 2008 om het grondgebied te verlaten – Model B, beide beslissingen aan verzoekende partij op 2 december 2008 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE WAELE, die loco advocaat K. GOEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij en advocaat B. DE WILDE, die loco advocaat A. DECLERCK verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 november 2008 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar hoedanigheid als echtgenote.

1.2. Op 2 december 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Harelbeke de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf, ingediend op: 06/11/2008 (...) is onontvankelijk

REDEN VAN DE BESLISSING:

- *De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de wet;*
- *Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk: Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten, niet in het bezit van een visum*
- *Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over (...)"*

1.3. Op 2 december wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) artikel 7, eerste lid, 1E: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een visum (...)"

2. Rechtspleging

2.1. Verzoekende partij heeft bij aangetekend schrijven van 11 februari 2009 een "replekmemorie" aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een "replekmemorie" voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de replekmemorie alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt voormelde memorie ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2. In haar nota werpt tweede verwerende partij de nietigheid van het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring op, voor zover dit gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, daar het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, 3° op straffe van nietigheid de beslissing dient te vermelden waartegen het beroep gericht is. Zij voert aan dat verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar beroep tot schorsing en nietigverklaring gericht is tegen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 december 2008, zonder verdere precisering of toelichting en dat daaruit volgt dat verzoekende partij haar beroep enkel richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens stelt zij dat verzoekende partij geenszins vermeldt dat haar beroep gericht is tegen de beslissing (bijlage 15ter) van de burgemeester van de stad Harelbeke, een beslissing die de burgemeester neemt op basis van een autonome beslissingsmacht die volkomen los staat van de beslissingsmacht van de bevoegde minister.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar "*de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 december 2008*" en dat zij vervolgens stelt dat zij "*met deze beslissing niet akkoord (kan) gaan, waarbij de vestiging haar geweigerd werd om volgende redenen*", waarna zij de motieven citeert die in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen. Zij voegt tevens een afschrift van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter), van het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13) en van het attest van afneming (bijlage 37). In de uiteenzetting van haar middelen maakt zij zowel melding van haar verblijfsaanvraag als van het feit dat zij het bevel heeft gekregen het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande blijkt dan ook dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift zowel richt tegen de beslissing van 2 december 2008 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag als tegen het bevel van 2 december 2008 om het grondgebied te verlaten. De Raad merkt op dat ook eerste verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft dat beide beslissingen het voorwerp van de procedure uitmaken.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat daar waar verzoekende partij op het einde van haar verzoekschrift vraagt "*de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 december 2008*" te schorsen en te vernietigen, het om een onjuiste aanduiding van de bestreden beslissingen gaat, gezien uit de rest van het verzoekschrift en uit de bijgevoegde beslissingen blijkt dat verzoekende partij zich richt tegen de beslissing van 2 december 2008 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag enerzijds en het bevel van 2 december 2008 om het grondgebied te verlaten anderzijds.

Het verzoekschrift is niet nietig.

2.3. Eerste verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen niet de auteur te zijn van beide bestreden beslissingen en vraagt om buiten de zaak gesteld te worden. Zij betoogt dat de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten werden genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Harelbeke en dat de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing tot onontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en het hierop volgende bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) slechts toebehoort aan de burgemeester of zijn gemachtigde en de gemachtigde van de minister desbetreffend over geen enkele bevoegdheid beschikt.

De Raad stelt vast dat artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt, zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of

consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In drie gevallen kan de betrokken vreemdeling zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België, met name:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
3. indien hij zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69*) blijkt duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt uitzonderlijke omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat

“(de) aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in (artikel 12bis,) § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen”

en wordt verder verduidelijkt dat in het geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post

“het gemeentebestuur zelf geen uitspraak (mag) doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en (...) de zaak onverwijld (moet) doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumentatie onderzoekt”.

De bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de gemachtigde van de minister met betrekking tot het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van de aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, wordt ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (*BS 4 juli 2007*) duidelijk omschreven. Hierin wordt bevestigd dat het gemeentebestuur in beginsel het ontvankelijkheidsonderzoek dient door te voeren en dat enkel in het geval de aanvrager uitzonderlijke omstandigheden inroept het gemeentebestuur

“(n)a de woonstcontrole (...) de aanvraag, de overgelegde documenten en een bewijs van identiteit van de aanvrager onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken - Bureau gezinshereniging - artikel 10 (stuurt), die een beslissing zal nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag”.

Artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het

gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten."

Verzoekende partij voert niet aan dat zij bij haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet die zij bij de stad Harelbeke indiende, uitzonderlijke omstandigheden inriep. Het kwam bijgevolg aan de gemachtigde van de burgemeester van de stad Harelbeke toe om een standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag. Uit het administratief dossier van eerste verwerende partij blijkt bovendien dat zij op 7 november 2008 aan tweede verwerende partij meedeelt dat *"de wet (tweede verwerende partij) toe(staat) om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15 ter"*. Hieruit en uit de eerste bestreden beslissing zelf blijkt dat niet eerste, maar tweede verwerende partij de eerste bestreden beslissing heeft genomen.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing stelt de Raad echter vast dat uit voornoemde brief van 7 november 2008 blijkt dat eerste verwerende partij aan tweede verwerende partij de instructie heeft gegeven *"het bijgevoegde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13/30 dagen) te betekenen"*. De Raad wijst er tevens op dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat zij genomen is op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat overeenkomstig voornoemd artikel 7, eerste lid de bevoegdheid tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten bij de minister of zijn gemachtigde ligt. De Raad stelt derhalve vast dat de tweede bestreden beslissing uitgaat van eerste en niet van tweede verwerende partij.

In de mate dat het verzoek van eerste verwerende partij om haar buiten de zaak te stellen betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, wordt ingegaan op het verzoek. In de mate dat dit verzoek betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, wordt het verzoek verworpen.

2.4. De Raad stelt vast dat tweede verwerende partij in haar nota niet vraagt buiten de zaak gesteld te worden, maar louter stelt dat zij niet geplaagd is een standpunt in te nemen omtrent de tweede bestreden beslissing, aangezien deze beslissing niet door haar werd genomen, maar werd uitgevaardigd door de bevoegde minister en dat zij haar betoog derhalve beperkt tot de eerste bestreden beslissing.

Gelet op de onder punt 2.3. gedane vaststellingen, waaruit blijkt dat tweede verwerende partij slechts de auteur is van de eerste en niet van de tweede bestreden beslissing, wordt tweede verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing ambtshalve buiten de zaak gesteld.

2.5. De eerste verwerende partij vraagt in haar nota met opmerkingen de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de kosten ten laste van de verzoekende partij leggen. Het verzoek van de eerste verwerende partij daartoe wordt verworpen.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

3.1. De eerste verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissingen geenszins maakt dat verzoekende partij dan niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

3.3. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en de tweede bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.
(...)”

De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten."

Artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij, op het ogenblik dat zij haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet indiende, niet in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en of tot een verblijf van maximaal drie maanden was gemachtigd. Verzoekende partij betwist derhalve niet dat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet. Hoger werd reeds gesteld dat zij tevens niet aanvoert bij haar aanvraag uitzonderlijke omstandigheden te hebben ingeroepen die haar verhinderen terug te keren naar haar land om op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet een visum aan te vragen, zodat ook artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet op haar van toepassing is.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name dat zij niet in het bezit is van een visum en zich bijgevolg in het geval voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt.

Artikel 26, § 2, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat in het geval dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet, het gemeentebestuur de aanvrager kennis dient te geven van een beslissing waaruit de onontvankelijkheid van zijn aanvraag blijkt. Artikel 26, § 2, derde lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat in het geval dat de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen bevindt, hem tevens het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

Bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen vermag de gemachtigde niet anders dan in uitvoering van artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij niet beschikt over een geldig binnenkomstvisum en geen uitzonderlijke omstandigheden heeft ingeroepen, kennis te geven van een beslissing tot onontvankelijkverklaring van haar aanvraag en van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partijen beschikken in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan verzoekende partij geen nut opleveren.

3.4. Verzoekende partij is in haar verzoekschrift de mening toegedaan dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM) schenden. Zij citeert artikel 8 van het EVRM en stelt dat zij "dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven cf. art 8" van het EVRM heeft en dat de "bestreden beslissing (...) zich enkel op een zeer enge en te restrictieve interpretatie van de wettelijke beschikkingen terzake (steunt)" en derhalve artikel 8

EVRM schendt. Zij verwijst tevens naar een arrest van de Raad van State waarin gesteld wordt dat *"art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in die zin (wordt) geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of verwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene"* en voert aan dat in de bestreden beslissing nergens dergelijke afweging is gebeurd, maar haar *"de vestiging (...) (wordt) geweigerd en (...) haar een bevel om het grondgebied te verlaten (wordt) gegeven, terwijl nooit door de Belgische autoriteiten getwijfeld werd aan de oprechtheid van de relatie en het huwelijk van verzoekster"* en artikel 8 van het EVRM ook om deze reden geschonden is.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoekende partij niet uiteenzet waarom zij *"ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven"* heeft en op welke manier artikel 8 van het EVRM precies geschonden is. Met betrekking tot de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State merkt de Raad op dat verzoekende partij nalaat aan te geven om welk arrest het precies gaat en op welke manier dit arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met die van verzoekende partij, waarbij de Raad ten overvloede erop wijst dat uit de door verzoekende partij geciteerde passage van het arrest kan afgeleid worden dat het in dat geval om een uitzettings- of verwijzingsbeslissing ging waarbij advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen diende ingewonnen te worden en dat zulke situatie niet vergelijkbaar is met de situatie die in casu voorligt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomsten- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

3.5. Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij vermeende schendingen aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, kan geen afbreuk doen aan de onder het punten 3.3 en 3.4 gedane vaststelling(en).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3.6. In hun nota werpen zowel de eerste als de tweede verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op. Eerste verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen ernstig middel ontwikkelt, tevens niet op basis van concrete gegevens aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de *"aangevochten administratieve beslissing"* en zelfs niet eens aanduidt welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij hierbij zou kunnen ondervinden. Tweede verwerende partij stelt dat verzoekende partij nergens aanvoert hoe de eerste bestreden beslissing haar enig moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zou opleveren en zelfs geen melding maakt van de voorwaarde van het ernstig te herstellen nadeel.

Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Uit het voorgaande is gebleken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.7. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en negen door:

Mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS